

pls⁺

Hidden Things

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Chai_Hong เขียน

冰绡 ภาพ

MAD
OVERDOSE

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Hidden Things

Chai_Hong เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2473-7

ภาพประกอบ 冰绡

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พินวน

กระดาษปกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มาเกินไปจนทำให้คนอื่นมองว่าเป็นคนแปลกๆ จริงๆ แล้วมันอาจมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่มากกว่านั้นก็ได้เนอะคะ

อย่าง 'เอลิน' นางเอกของเรื่องนี้ เธอมีอาการหวาดกลัวผู้ชายค่ะ ถ้ามีผู้ชายเข้ามาใกล้เธอมากเกินไป เธอจะต้องถอยหนีออกมาทุกครั้ง เนื่องจากฝังใจกับเหตุการณ์ในวัยเด็กที่ถูกคนร้ายลักพาตัวไป ทว่าทุกอย่างล้วนมีข้อยกเว้น เมื่อ 'วินซ์' ก้าวเข้ามา และแทรกซึมอยู่ในชีวิตของเธออย่างแนบเนียน จนทำให้เขากลายเป็นผู้ชายไม่กี่คนที่เธอยอมเปิดใจด้วย

แต่การเข้ามาดูแลเธออย่างดีของวินซ์ก็ทำให้เอลินของเราเกิดความสับสนหลายๆ อย่าง ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเป็นยังไงต่อไป เอลินจะสามารถก้าวข้ามความกลัวผู้ชายได้หรือเปล่า เราไปเป็นกำลังใจให้เอลินกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ มาพบกับ Chai_Hong ในวันนี้อีกแล้วว ในที่สุดเดิมาก็ได้มีผลงานเล่มที่สองกับทางแจ่มใสหลังจากออกผลงานเล่มแรกไปเมื่อต้นปี 62 ค่ะ สำหรับรอบนี้เดิมไม่ได้มาเป็นเล่มเดี่ยวๆ แต่เป็นหนึ่งในสี่เรื่องของโปรเจกต์นิยายรักสุดแซ่บนั่นก็คือโปรเจกต์ MAD OVERDOSE ซึ่งเป็นโปรเจกต์พิเศษที่ได้ร่วมกันทำกับนักเขียนอีกสามท่านค่ะ

ตอนรู้ว่าธีมคือ Mental illness ก็แอบกังวลนิดหน่อยนะ เพราะว่าพล็อตที่ผุดขึ้นมาในหัวมันก็จะสับสนนิดๆ กลัวทำออกมาได้ไม่ค่อยดี ยิ่งนักเขียนอีกสามท่าน คือพี่อาย [เจ้าหญิงผู้เลอโฉม] ซึ่งเป็นหนึ่งในไอดอลที่ติดตามผลงานมานานมาก พอร์ช [Porshenocchio] และน้องซี [นางร้าย] นักเขียนที่เรารู้จักมาจากเวทีนักเขียนหน้าใส เราก็เลยแอบกดดันเล็กๆ

ซึ่งก็โชคดีมากค่ะที่สามารถทำออกมาได้ดีที่สุดในที่สุด และการได้ทำงานกับทั้งสามคนก็สนุกมากๆ ตื่นเต้นมากๆ เลย เพราะเป็นครั้งแรกที่ทำให้โปรเจกต์ให้กับสำนักพิมพ์ใหญ่แบบนี้ ขอบขอบคุณทั้งสามคนมากๆ นะคะ ที่ช่วยผลักดันเข็นนี้ออกมาให้สำเร็จได้อย่างสวยงามด้วยการลงแรงคนละไม้คนละมือ (โดยเฉพาะพี่อายนี่เหมือนหัวเรียวหัวแรงคนสำคัญ คอยออกไอดีช่วยน้องๆ ตลอด กราบบบเจ้า)

ขอบคุณทางกอง บ.ก. แจ่มใสทุกคนมากๆ นะคะ ที่ให้โอกาสและคอยดูแลต้นฉบับจนออกมาเป็นรูปเล่มที่งดงาม ^///^ สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของ 'วินซ์' นายแบบสุดฮอตกระซังกำเดา และ 'เอลิน' สาวสวยที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กของเขาที่เคยเจอเหตุการณ์ 'ลักพาตัว' ในวัยเด็ก จนทำให้กลายเป็นปมสุดเข้มข้นของเรื่อง และเป็นจุดกำเนิด Mental illness ของเรื่องนี้ด้วย ส่วนมันจะจี๊ดถึงใจแค่ไหนก็ขอให้พลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ แฮ่ๆ

ใครอยากพูดคุยกับนักเขียนตามมาเม้าท์กับเราได้ที่

Fanpage : <https://www.facebook.com/chainyhong/> [Chai_Hong]

ใครมีเมตตาสงใจอยากติตแซซแท็กที่ทวิตเตอร์ เชิญที่ #MADโอเวอร์โดส หรือ #วินซ์มันแค่เพื่อน ได้เลยจ้า >3<

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

PROLOGUE

A house made of cards, and us, inside
Even though the end is visible
Even if it's going to collapse soon
A house made of cards, we're like idiots
Even if it's a vain dream, stay like this a little more
บ้านที่สร้างขึ้นมาจากไพ่ และเราก็อยู่ข้างใน
แม้ว่าจะมองเห็นจุดจบได้อย่างชัดเจน
แม้ว่ามันจะต้องพังลงไปในไม่ช้า
บ้านที่สร้างขึ้นมาจากไพ่กระดาษ เราทั้งคู่ก็เหมือนกับคนโง่
แม้ว่ามันจะเป็นเพียงความฝันอันไร้สาระ
แต่ก็อยากจะอยู่อย่างนี้นานขึ้นอีกหน่อย
House of Cards - BTS

วันนี้เป็นอีกวันที่ท้องฟ้าไม่ค่อยเป็นใจให้กับฉันนัก ทันทีที่ฉันก้าวเท้า

ออกมาจากสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ฝนก็เริ่มลงเม็ดและมีท่าที่ว่าจะตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเหตุนี้ฉันเลยยังฝืนเท้าที่จะวิ่งขึ้นจากบันไดสถานีเพื่อไปตักกรดสาธารณะ ฉันเดาเอาว่าคนขับก็คงจะหาเรื่องขับเลยไป ไม่ยอมจอดเทียบแท็กซี่เองก็เหมือนกัน พวกเขาคงจะรีบขับผ่านป้ายรถสาธารณะข้างหน้าสถานีไปอย่างรวดเร็วแน่นอน

"เฮ้อ" ฉันถอนหายใจออกมาด้วยความเซ็ง เมื่อแน่ใจว่าต้องรอให้ฝนซาลงมากกว่านี้ก่อน แม้ว่าการที่ฝนตกจะไม่ย่ำแย่เท่ากับอากาศร้อนจัด แต่ฉันก็ยังไม่ชอบมันอยู่ดี ถ้าเปลี่ยนจากฝนตกเป็นแดดออก ป่านนี้ฉันคงได้ขึ้นรถกลับคอนโดฯ ไปแล้ว

"แย่จริงๆ เลย ไม่รู้ทำไมฝนต้องมาตกตอนนี้ด้วย!" สาวๆ กลุ่มหนึ่งที่น่าจะรุ่นราวคราวเดียวกันยืนบ่นอยู่ไม่ไกลจากฉันนัก

"นั่นสิ ว่าแต่เห็นป้ายนั้นหรือยังล่ะ" เพื่อนของเธอตอบ และเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยน้ำเสียงที่สดใส

"ป้าย? เธอพูดถึงป้ายอะไรกันหรอ"

"นี่ ยัยบ้า ตาบอดหรือไง ก็ป้ายอวยพรวันเกิดศิลปินในสถานีเมื่อไหร่ล่ะ!" เสียงของเธอตื่นเต้นขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

"กรี๊ด! เห็นสิ!" เพื่อนเธอส่งเสียงวิ๊ดว้ายกลับไปบ้าง เห็นได้ชัดว่าเริ่มตื่นเต้นกับบทสนทนานี้ขึ้นมาแล้ว "บ้าน Fansite* เลือกรูปที่วันซีทำผมสีใหม่ด้วย หล่อสุดๆ ไปเลย ฉันนี่แทบจะเป็นลม!"

ฉันไม่ได้อยากจะแอบฟังพวกเธอหรอกนะ แคंबังเอิญได้ยินทั้งหมดนั้นเนื่องจากเราอยู่ใกล้กันมาก ฟังแค่นี้ถึงไม่อยากจะสนใจก็รู้ได้อยู่ดีว่าพวกเธอกำลังพูดถึง 'วินเซนต์ เฮอร์น' นายแบบที่มีถึงสามเชื้อชาติผสมกันทั้งไทย ยองกง และอเมริกันซึ่งกำลังดังเปรี้ยงปร้างอยู่ตอนนี้

เขาโด่งดังมาจากการเป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้กับน้ำหอมผู้หญิงแบรนด์ดังยี่ห้อ Highest น้ำหอมเซตนั้นมีทั้งหมดสามกลิ่นด้วยกัน โดยมีรูปลักษณ์

* บ้าน Fansite หมายถึงเว็บเพจ แฟนเพจ หรือแอ็กเคาต์บนสื่อต่างๆ ที่ติดตามศิลปิน ดารา คนดังคอยบอกเล่าเรื่องราว อัปเดตข่าวสารเกี่ยวกับศิลปินคนนั้น ช่วยพวกเขาโปรโมตกิจกรรมที่เกี่ยวกับการแสดงและอื่นๆ ส่วนใหญ่จะลงรูปภาพที่ถ่ายได้จากการไปติดตามศิลปินตามที่ต่างๆ เช่น คอนเสิร์ต สนามบิน งานแจกลายเซ็น

รวมถึงสีสันของตัวผลิตภัณฑ์ที่ต่างกันไป ภาพโปรโมตถูกถ่ายออกมาในลักษณะการถ่ายแพชั่น เสื้อผ้าหน้าผมรวมถึงการแต่งหน้าของเขาจะถูกทำให้เข้ากับน้ำหอมในแต่ละกลิ่น และมันไม่มีอะไรขาดตาเลยสักนิดเดียว

การที่เขาได้เป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับแบรนด์ที่ไม่เคยมีพรีเซ็นเตอร์มาก่อนเลย มันก็ฮือฮามากพออยู่แล้ว นี่ยังเป็นพรีเซ็นเตอร์สินค้าสำหรับผู้หญิงอีก คิดดูว่ามันจะฮือฮามากขนาดไหน

นอกจากนี้ที่เรียกกระแสสุดๆ เลยก็คือโฆษณาของน้ำหอมเซตนี้ที่ถูกปล่อยมาในลักษณะมินิซีรีส์จำนวนสี่ตอนจบ ตอนละประมาณสามสิบนาที โดยมีวินเซนต์หรือ 'วินซ์' เป็นคนดำเนินเรื่องหลัก และได้นางเอกหน้าหวานที่เริ่มมีชื่อเสียงมาประกบกับเขา

พล็อตของซีรีส์เรื่องนั้นก็ไม่มีอะไรมาก เป็นเรื่องของวินซ์ที่ได้ไปพัวพันกับผู้หญิงคนหนึ่งและรู้ความลับว่าเธอเป็นคนหลายบุคลิก (แน่นอนว่าแต่ละบุคลิกสื่อถึงน้ำหอมทั้งสามกลิ่น) ผลสรุปก็คือไม่ว่าจะเป็นบุคลิกไหน วินซ์ก็ตกหลุมรักมันทั้งหมด เหมือนจะสื่อกลางๆ ว่าถ้าอยากให้อินซ์หลงรักก็ซื้อน้ำหอมพวกนี้ไปประเคนซะอย่างนั้นแหละ!

แทบจะเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เกิดปรากฏการณ์รูดโฆษณาารวกับรูดซีรีส์จริงๆ เพราะถึงแม้ว่าจะเป็นการทำเพื่อโปรโมตแบรนด์และขายสินค้า แต่เรื่องราวก็ทำออกมาได้สนุกน่าติดตาม วินซ์นำเสนอคาแร็กเตอร์ของตัวเองออกมาได้หล่อเท่บาดใจจนคนดูแทบไม่อยากจะส่ายตา หลังจากนั้นมา เขาก็เลยกลายเป็นนายแบบแนวหน้าของประเทศ กวาดงานพรีเซ็นเตอร์ไปอีกเพียบ

Rrrrr

โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าสะพายของฉันดังขึ้น ทำให้ฉันเลิกคิดเรื่องนายแบบชื่อดังคนนั้น และล้วงมือลงไปในกระเป๋าเพื่อควานหาเงินมากดรับสาย กระเป๋าฉันรกกไปหน่อย นานเหมือนกันกว่าจะหาโทรศัพท์เจอ

"ฮัลโหลคะ" ฉันรับสาย

[เลิกเรียนหรือยัง] เสียงทุ้มลึกที่ฉันคุ้นเคยเป็นอย่างดีดังมาจากปลายสาย

"เลิกแล้วแหละ ฝนตกหนัก ฉันก็เลยยังกลับไม่ได้ ติดอยู่ที่สถานี XX

ของรถไฟไฟฟ้าใต้ดินนะ" ฉันตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงที่ดูนิ่งสนิท

[ฉันเดี๋ยวจะให้คนไปรับนะ]

"ไม่ต้องหรอก ฉันกลับเองได้"

[ฉันจะส่งคนไปรับ รออยู่นั่นแหละ หลังจากนั้นอีกหนึ่งชั่วโมงฉันจะ
แวะไปหา] เสียงเตี๊ยะตาดแบบคนตัดสินใจแล้วที่ดังมาทำให้ฉันเลิกคิดจะ
ถกเถียงไป

"อืม งั้นก็ได้"

[ไว้เจอกัน]

ฉันวางสายจากผู้ชายที่มักจะเจอกับเจ้าของชีวิตของฉันเป็นประจำกลาง
เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าไป และในระหว่างที่กำลังปิดกระเป๋า ฉันก็รู้สึกได้ว่า
มีคนมายืนข้างหลังใกล้มาก กลิ่นโคโลญบวกรับกลิ่นบุหรืทำให้ฉันเดาได้
ไม่ยากว่าเขาหน้าจะเป็นผู้ชาย เหนือฉันผุดขึ้นมาเต็มกรอบหน้า ลมหายใจพลัน
ติดขัด เรียกได้ว่าเครียดจนเกร็งไปทั้งตัว

ฉันไม่อยากอยู่ใกล้เขา สัญชาตญาณในตัวกำลังเตือนถี่ๆ ว่าให้รีบไป
ให้ไกลๆ ส่งผลให้ฉันลนลานขยับหนีจนไปชนเข้ากับผู้หญิงกลุ่มเมื่อครู พวกเธอ
หันมามองฉันอย่างไม่พอใจ ฉันเลยรีบบอกขอโทษไป ใบหน้าของฉันตอนนี้
คงซีดเผือด

ฉันเห็นแล้วว่าผู้ชายที่มายืนข้างหลังฉันเมื่อครูถือโทรศัพท์ค้างไว้ เขา
มองมาที่ฉันด้วยท่าทางเสียเซลฟ์หน่อยๆ เคาจากสีหน้า ฉันว่าเขาคงอยากจะ
รู้จักฉันเท่านั้น อาจจะอยากมาขอเบอร์หรืออะไรก็แล้วแต่ เรื่องนั้นนะฉัน
ไม่สนใจหรอก ตอนนี้ฉันกลัวจนไม่อยากจะทำถึงมันด้วยซ้ำ

ฉันเลือกจะเมินสายตาของเขาและหนีไปยืนอีกฝั่งที่ฉันดูแล้วว่า
มีนักศึกษาผู้หญิงยืนกันเป็นกลุ่มและไม่ค่อยมีผู้ชาย

...อย่างน้อยมันก็ทำให้ฉันโล่งใจได้บ้าง

ผ่านไปสักสิบห้านาที โทรศัพท์ฉันก็ดังอีกครั้ง ดูเหมือนว่าคนที่มียี่ห้อที่
ขับรถมารับฉันจะมาถึงแล้วและกำลังจอดรอฉันอยู่ ฉันจึงรีบไปขึ้นรถ เพราะ
ฝ่ายนั้นอุตส่าห์มารับ ถ้าหากยังต้องเป็นฝ่ายรอนาน คงจะเสียมารยาทน่าดู

เวลาต่อมา

@คอนโดฯ B

ฉันทำอาหารง่ายๆ อย่างกับข้าวพื้นๆ สองสามอย่างไว้เตรียมต้อนรับคนที่กำลังจะมาที่นี่ เขาเองก็คงเป็นพวกจับเวลาได้ละมั้ง เพราะตอนฉันกำลังจัดอาหารขึ้นโต๊ะอยู่ เสียงก๊กรังที่หน้าห้องก็ดังขึ้นพอดี ทำให้ฉันต้องรีบเดินไปเปิดประตูให้

เจ้าของร่างสมส่วนที่พิกส่วนสูงถึงร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตรเดินตัวปลิวเข้ามาในห้อง เส้นผมสีน้ำตาลสว่างชนิดที่เห็นเฉดสีชัดเจนถูกมือของเจ้าตัวเสยขึ้นไปให้พันใบหน้า เผยให้เห็นคิ้วเข้มเรียงตัวสวยและสันจมูกโด่ง ปลายจมูกที่กลมมนส่งเสริมให้โครงหน้าหล่อหน้านั้นดูละมุนตาในบางจังหวะ ดวงตาสองชั้นสีเข้ากับเส้นผมดูออกไปทางคม จะมองว่าดูก็ได้ ส่วนริมฝีปากของเขานั้นสีออกเรื่อเป็นธรรมชาติ

ไม่ว่าจะพินิจพิจารณาในมุมไหนก็เรียกได้ว่าเป็นคนที่หน้าตาดีมากที่ลำคัญ เขาคนนี้ก็คือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อยู่ในรูปบนป้ายอวยพรวันเกิดศิลปิน ณ สถานีรถไฟใต้ดินที่ฉันเพิ่งเห็นมาเมื่อชั่วโมงก่อนนั้นแหละ

วินเซนต์ เฮอร์น ยังไงล่ะ...

หนึ่งในผู้ชายไม่กี่คนที่เข้าใกล้ฉันมากๆ แล้วฉันจะไม่ออกอาการขยาดจนแทบอาเจียน...

"วันที่เฮงซวยที่สุดคือวันที่อากาศร้อน แต่วันที่เฮงซวยยิ่งกว่านั้นคือวันที่ฝนเสือกตกแล้วอากาศก็ยังร้อนแทบบ้าอยู่ดี!" วินเซนต์ยาวเหยียด เขาถอดเสื้อแจ็กเก็ตยีนที่สวมอยู่ออกจนเหลือแค่เสื้อยืดสีขาวบางๆ ตัวโน ฉันไม่ได้ขัดคอะไร ก่อนจะถามถึงผู้จัดการของเขาหรือหญิงสาวที่เขาขอให้เป็นคนขับรถมาส่งฉันที่บ้านก่อนจะไปรับเขามาที่นี่แทน

"พี่ไรสละ"

"จอดรถอยู่ เดี่ยวก็คงจะตามมาเองแหละ"

"อืม จั๊นนายก็มานั่งกินข้าวสิ หิวแล้วใช่มั้ยล่ะ"

"รู้เรื่องฉันดีสมกับเป็นเธอมากเลยนะ เอลิน"

วินท์เรียกชื่อฉันอย่างเต็มปากเต็มคำอย่างที่เขาไม่ได้จะทำบ่อยนัก

ฉันพยักหน้าโดยไม่ได้พูดอะไร คุณเินๆ แล้วเหมือนกับฉันและเขาอยู่กันคนละโลก

ผู้หญิงอย่างฉัน ต่อให้เกิดมาในบ้านที่ค่อนข้างมีฐานะ หน้าตาไม่ได้ชั่วร้ายอะไร ก็ยังถือว่าเป็นคนธรรมดาเมื่อเทียบกับคนที่มียศร่าความเป็นคนดังเปล่งประกายออกมาอย่างเขา เรื่องที่เราสนิทสนมกันขนาดนี้ ฉันเป็นคนขอให้เขาเก็บไว้เป็นความลับเนื่องจากไม่อยากมีปัญหา

ฉันอยากใช้ชีวิตเจียๆ อย่างสงบสุขมากกว่า และมันจะไม่มีวันเป็นอย่างนั้น ถ้าหากฉันกลายเป็นเพื่อนสนิทของนายแบบชื่อดัง อีกอย่างฉันไม่อยากทำให้วินซ์เป็นข่าวเสียหายด้วย

จำให้ใครก็คงเดาไม่ออกหรอกว่าฉันกับวินซ์รู้จักกันได้ยังไง ที่จริงเรารู้จักกันตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน เราเคยเรียนโรงเรียนประถมที่เดียวกัน ก่อนที่ 'ปัญหาชีวิตอันหนักหนา' ของฉันจะทำให้ครอบครัวพาดันย้ายโรงเรียนและย้ายบ้านไปอยู่ให้ไกลจากสถานที่และบรรยากาศเดิมๆ ที่ทำรบกวนความรู้สึกของฉันอย่างสาหัสสากรรจ์ ช่วงนั้นฉันไม่มีทางเลือกนอกจากเรียนแบบโฮมสกูล* จนจบเกรดหก

เรื่องที่ว่านั้นมันเกิดตอนฉันกับวินซ์อายุเจ็ดปี เรายังอยู่กันแค่ ป.หนึ่งเท่านั้นเอง ดังนั้นพอฉันย้ายไป ฉันก็ไม่ได้ติดต่อกับวินซ์อีกเลย จนกระทั่งตอนฉันอายุสิบเก้า ฉันสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งได้ โดยฉันเลือกจะเรียนภาคอินเตอร์ แล้วโชคชะตาก็ทำให้ฉันได้มาประสพพบเจอกับวินซ์อีกครั้ง เพราะเราดันเลือกเรียนที่มหา'ลัยเดียวกัน

ตอนนั้นเขายังไม่ได้เป็นนายแบบดังขนาดนี้ เป็นแค่ผู้ชายหน้าตาดีที่ได้เซ็นสัญญากับโมเดลลิงที่มีชื่อเสียง มีงานเข้ามาเรื่อยๆ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นงานใหญ่อะไร

ตอนปีหนึ่ง วินซ์กลายเป็นที่จดจำของนักศึกษาทั้งรุ่นเดียวกันและ

* Homeschool หรือโฮมสกูล เป็นหนึ่งในทางเลือกของการศึกษา โดยให้เด็กได้เรียนรู้จากที่บ้านและเน้นสิ่งที่ตัวเด็กสนใจเป็นหลัก ทั้งกิจกรรมและหลักสูตรจะมีการวางแผนมาอย่างดีและรัดกุม โดยที่ครอบครัวและสำนักงานเขตพื้นที่จะร่วมกันกำหนดตามความมุ่งหมาย หลักการ และแนวทางการจัดการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งสำนักงานเขตจัดให้มีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

รุ่นพี่จากการเป็นตัวแทนคณะประกวดเดือน แถมยังคว้าตำแหน่งเดือนมหา'ลัย มาครอบครองได้สำเร็จอย่างงดงาม

ฉันไม่ได้แปลกใจอะไรเพราะฉันยอมรับอย่างไร้ข้อกังขา ทั้งเรื่องหน้าตา และความสามารถของเขา ตอนนั้นฉันยังจำเขาในฐานะเพื่อนสมัยเด็กไม่ได้ อย่างที่ฉันบอกไว้ไง เราเหมือนอยู่กันคนละโลก ฉันคิดอย่างนั้นจริงๆ ผิดกับ วินซ์เลย เขาเป็นคนฝากเพื่อนเขาที่บังเอิญรู้จักกับฉันเพราะเรียนคณะเดียวกัน ให้มาบอกฉันว่าเขามีเรื่องอยากคุยด้วย ตอนแรกฉันหลีกเลี่ยง เพราะฉันไม่ค่อยไวใจผู้ชายนัก แต่ฉันก็ทนลูกตื้อของวินซ์กับเพื่อนเขาไม่ไหว เลยยอมไปพบเขา วินซ์จึงเล่าอย่างหมดเปลือกว่าเขาคือเพื่อนสมัยเด็กของฉัน เรียนที่เดียวกันตั้งแต่อนุบาลหนึ่งจนถึง ป.หนึ่ง

เขาพยายามตามหาฉันมาตลอดว่าฉันย้ายไปอยู่ที่ไหน จนในที่สุดเขาก็เจอฉันที่นี่ เขามีรูปถ่ายต่างๆ มายืนยัน และเล่าเหตุการณ์หลายๆ อย่างที่ฉันมีความทรงจำอยู่รวมๆ กับเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่คุณจำหน้าไม่ได้ ฉันเลยยอมรับเขาเป็นเพื่อน แม้ว่าจะไม่ได้กลับไปสนิทสนมกับเขาได้ในทันทีก็ตาม

วินซ์ใช้เวลาเกือบสี่ปีแทรกซึมทุกอณูในชีวิตฉันอย่างแนบเนียน รู้ตัวอีกทีฉันก็เริ่มไวใจเขามากขึ้น จนยอมให้เขามาหาบ้างเป็นครั้งคราวอย่างเช่นวันนี้

ยังไงก็ตาม ช่วงแรกๆ ฉันกับเขาก็นั่งมีระยะห่างระหว่างกัน เรียกได้ว่าเราไม่เคยอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ตอนเขาเข้ามาทำความรู้จักกับฉันใหม่ๆ แทบจะต้องมีพี่โรสอยู่ด้วยทุกวินาที แม้จะรู้จักกันมาเป็นปี ฉันก็จะยอมให้เขาเข้ามาในห้องต่อเมื่อเห็นพี่โรสอยู่ด้วยเท่านั้น ไม่เหมือนทุกวันนี้ที่ฉันพอจะอยู่กับเขาสองคนได้บ้าง

วินซ์เป็นคนดี ไม่เคยทำให้ฉันรู้สึกกลัวเลย ตรงกันข้าม เขาทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัย ไว้วางใจ สายตาของเขาที่มองฉันมั่นคงแน่วไปด้วยความรู้สึกมากมาย ฉันก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไม เราแค่รู้จักกันตอนเด็กๆ ไม่ใช่เธอ แต่ด้วยความที่เป็นคนคิดมากกับทุกอย่าง คิดมากกว่าคำตอบที่กลับมาจะเป็นยังไง ฉันเลยไม่ยอมปริปากถามออกไปว่าทำไมเขาถึงได้พยายามอยู่เคียงข้างฉันนัก

"โคลอี้บอกฉันว่าเมื่อวันศุกร์เธอไปหาหมอมา"

"..."

ฉันถึงกับชะงักมือที่กำลังตักข้าวใส่จานให้เขาเมื่อได้ยินคำถามนั้น
ฉันรู้ว่าเขาจะมีระดับที่สูงสุดแล้วที่จะพูดถึงโรคประจำตัวของฉัน

"ถ้าเธอไม่โอเคที่จะบอกก็ไม..." เขาคงกำลังจะพูดว่าไม่เป็นไรอีกครั้ง...

ฉันว่าฉันได้ยินคำว่าไม่เป็นไรจากวินช์บ่อยมาก ส่วนใหญ่เขาจะพูดเวลาที่
รู้สึกว่าคุณกำลังปิดกั้นเขา แต่ตอนนี้ฉันไม่อยากให้เขารู้สึกไปในทางนั้นอีก

"หมอบอกว่าฉันดีขึ้นมากแล้ว ฉันวิตกกังวลอยู่บ้าง แต่ก็น้อยลงมาก
มีเครียดนิดหน่อย อาการหุนหันพลันแล่นหรือว่าโกรธอย่างรุนแรงก็แทบ
ไม่เกิดขึ้นเลย คงเพราะช่วงหลังๆ โคลอี้ชวนฉันไปออกกำลังกายบ่อยๆ
พอมีกิจกรรมมันก็ไม่ต้องคิดมากนัก"

ฉันพูดเสียงเบาเป็นประโยคยาวๆ แบบที่ใช้ความพยายามนำดู พูดเสร็จ
ก็รู้สึกเหนื่อย สำหรับฉัน การเปิดใจให้ใครสักคนเป็นเรื่องยากมาก เมื่อถึง
จุดจุดหนึ่งฉันจะรู้สึกไร้ค่าและติดตัวออกห่างจากคนเหล่านั้น ที่ฉันเป็นแบบนี้
ไม่ใช่เพราะอยากให้ใครมาเอาอกเอาใจ แต่มันเป็นเพราะโรคที่ฉันเป็นอยู่...

ฉันเป็นโรคบุคลิกภาพก้ำกึ่ง ชื่อเต็มๆ ของมันก็คือ Borderline Personality
Disorder (BPD)* ในภาษาทางการแพทย์

ที่จริงแล้วโรคนี้นั้นมักจะเกิดในคนที่อายุมากเป็นส่วนใหญ่ ทว่ามันกลับมาก
เกิดกับฉันที่อายุน้อยไม่มากเท่าไร ลักษณะของโรคนี้นั้นจะมีบางอย่างที่คล้ายคลึง
กับโรคซึมเศร้าหรือไบโพลาร์ เพียงแต่ว่ามันยังอยู่ในจุดที่ควบคุมได้ ไม่รุนแรง
จนถึงขั้นนั้น แต่ก็สามารถพัฒนาไปเป็นโรคซึมเศร้าหรือไบโพลาร์ได้ ถ้าหาก
รักษาหรือดูแลได้ไม่ดีพอ

ปัจจัยในการเกิดโรคนี้นี้อยู่หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นด้วยพันธุกรรมหรือสารเคมี
ในสมอง ส่วนในกรณีของฉัน มันเกิดจาก 'อดีตที่เจ็บปวดในวัยเด็ก' ทำให้

* Borderline Personality Disorder หรือภาวะบุคลิกภาพผิดปกติชนิดก้ำกึ่ง คืออาการที่แสดงถึง
ความผิดปกติทางจิตที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของผู้ป่วยและคนรอบข้าง คนที่เป็นโรคนี้นี้
จะมีอารมณ์รุนแรง โมโหง่าย ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบ มักจะกลัวการถูกทอดทิ้งอย่างหนัก
ทำให้บางครั้งตัวเองเป็นฝ่ายผลักออกจากความสัมพันธ์เหล่านั้น นอกจากนี้อารมณ์ยังมักจะแปรปรวน
ขึ้นลงไม่แน่นอน รู้สึกดูหมิ่นคุณค่าของตัวเอง เครียดและวิตกกังวล หวาดระแวง คิดไปเองว่าคนอื่น
จะมองตนเองเป็นอย่างไร ความร้ายแรงของโรคนี้นี้สามารถนำไปสู่การทำร้ายร่างกายหรือการฆ่าตัวตายได้

ฉันต้องทนทุกข์กับมัน เป็นๆ หายๆ และกลับมาเป็นใหม่เมื่อถูกกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมที่ส่งผลให้เกิดอาการ

ตอนที่ฉันเริ่มกลับมาเรียนที่โรงเรียนได้เป็นช่วงมัธยมต้น แม่ให้ฉันเรียนโรงเรียนหญิงล้วน มันก็เลยทำให้อาการฉันดีขึ้น ฉันเริ่มกลับมามีความสุขได้อีกพอมีรอยยิ้มน้อยๆ ติดใบหน้าได้บ้าง จนคุณหมอนัดตรวจอาการไม่ถี่นัก เรียกได้ว่าหกเดือนเจอหมอหนึ่งครั้ง

แต่พอเข้าเรียนมัธยมปลาย ซึ่งเป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา (เนื่องจากโรงเรียนเก่ามีหลักสูตรถึงแค่จบมัธยมต้น และไม่มีโรงเรียนหญิงล้วนที่สามารถต่อมัธยมปลายอยู่ใกล้ๆ บ้านเลย) ฉันจึงตกเป็นเป้าให้พวกผู้ชายเข้ามาใกล้ พวกนั้นพยายามจีบฉัน เมื่อฉันไม่เล่นด้วยแถมยังหนี มีท่าทีหวาดกลัว พวกเขา ก็เห็นเป็นเรื่องสนุก เลยทำหยาบคายใส่ พวกเขาไม่รู้ว่ฉันเคยเจออะไรมาบ้าง จึงกลั่นแกล้ง หน้าซำยังมีพฤติกรรมที่คุกคามทางวาจา

อาการป่วยของฉันก็เลยกลับมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งช่วง ม.ปลาย ปีสุดท้าย ฉันทรมานกับมันมากที่สุด เพราะมันบวกความเครียดจากการเตรียมสอบไปด้วย

โชคดีที่ฉันผ่านมันมาได้ การสอบติดมหา'ลัยทำให้ฉันผ่อนคลายขึ้น บวกกับฉันพยายามเข้ารับการรักษาทันทีตรงเวลาและเคร่งครัดมาก จากที่คุณหมอเคยนัดทุกสองสัปดาห์ ก็กลายมาเป็นหนึ่งเดือน สามเดือน หกเดือน ตามลำดับ

ช่วงสองปีมานี้ คุณหมอเห็นว่าฉันเริ่มใช้ชีวิตได้อย่างปกติ อยู่ในสังคม ได้พอสมควร ก็แนะนำฉันว่าไม่ต้องไปพบบ่อยก็ได้ เปลี่ยนมาปรึกษาเฉพาะเวลาที่มีอาการจะดีกว่า

อย่างครั้งล่าสุดที่ฉันเพิ่งไปหาหมอ เป็นเพราะฉันกังวลเรื่องที่พี่รหัสของฉัน ให้ความสำคัญในการเข้าหาฉันมากเกินไป เขาเป็นผู้ชายที่แสดงออกว่าชอบฉันมานานแล้ว แต่ฉันไม่ได้คิดกับเขาแบบนั้น ที่ผ่านมามีฉันให้ 'โหลอี' เพื่อนสนิทของฉันคอยช่วยเหลือเขา

เนื่องจากเรารู้จักกัน ฉันเลยไม่ได้มีปฏิกิริยาที่ตกใจรุนแรงแบบตอนคนแปลกหน้าเข้าหาที่สถานีรถไฟใต้ดินวันนี้ มันออกแนววิตก อยากรถอยห่าง

และรู้สึกแย่มากเวลาที่เขาใช้วิธีการกึ่งเนียนบังคับให้ฉันต้องออกไปไหนมาไหนกับเขา แม้ว่าจะเป็นแค่การทานข้าวด้วยกันก็ตามที

"นึกว่าเธอไม่ต้องไปหาหมอแล้วซะอีก" วินซ์ดูกลางแคลงใจ ช่วงที่วินซ์กลับเข้ามาในชีวิตฉันอีกครั้งทำให้เขาได้รู้เรื่องที่ฉันป่วย รู้ว่าฉันต้องไปหาหมอหน้าซ้ำเขาก็รู้ว่าหลังๆ มานี้ฉันแทบไม่ต้องไปเจอคุณหมอแล้ว เขาถึงได้ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันไปหาหมอมาเมื่อวันศุกร์

จะเป็นอย่างนี้ก็ไม่แปลกอะไร เพราะฉันเองก็ไม่ได้เล่าเรื่อง 'พีมิ่ง' พีรหส์ของฉันให้เขาฟัง

"ฉันไม่ได้เป็นอะไรมากมายอย่างที่นายคิดหรอก ก็แค่ต้องไปทำแบบประเมินสุขภาพจิตเท่านั้นเอง" เรื่องที่หมอให้ฉันทำแบบประเมินสุขภาพจิตนั้นฉันไม่ได้โกหกหรอก คุณหมอก็คงอยากจะได้ว่าฉันกลับมากำเริบอีกหรือเปล่า อย่างที่ฉันบอกนั่นแหละ มันมีโอกาสกลับมาเป็นได้เรื่อยๆ ถ้ามีผลกระทบจากเรื่องรอบตัว

"แน่ใจว่ามีแค่นั้น" วินซ์ดูไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ

"แน่ใจ" ฉันพยักหน้า แม้ว่าสีหน้าฉันจะไม่เปลี่ยน แต่ในใจฉันก็ปั่นโคลอไปเรียบร้อยแล้ว ฉันบอกเธอแล้วบอกเธออีกว่าอย่าได้ไปบอกเรื่องนี้ให้วินซ์รู้ หรือไม่บางทีก็เป็นความผิดฉันเองที่มาสนิทกับคนที่รู้จักกันดีอยู่ก่อนแล้ว วินซ์ถึงได้คอยถามเรื่องฉันจากโคลอี่ตลอด

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

"สงสัยพีโรสจะมาแล้ว ฉันไปเปิดประตูให้เธอก่อนนะ" ฉันบอกวินซ์เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูดัง นึกดีใจมากที่พีโรสมาได้จังหวะเวลามากๆ ก็เมื่อทีนี้นะ ต่อให้ฉันจะพูดกับวินซ์ว่าฉันแน่ใจ เขาก็ยังทำหน้าที่ไม่ค่อยเชื่อฉันอยู่ดี

เขาคงเป็นห่วงฉันมากนั่นแหละ...

แกร๊ก

"สวัสดีค่ะพีโรส"

ฉันเอ่ยทักสาวม่นหน้าตาสวยที่ยืนอยู่หน้าห้อง ถึงจะสวยแบบดูน้อยๆ พีโรสก็ยิ้มหวานทันทีที่เห็นหน้าฉัน เธอมีโครงหน้าดูเฉยๆ จริงๆ แล้วเธอเป็น

คนใจดีมากมาย

ที่พีโรสสวยงามขนาดนี้ฉันก็ไม่แปลกใจเท่าไร เธอเคยเป็นนางแบบมาก่อน คลุกคลีอยู่ในวงการนั้นมานาน จนในที่สุดก็มาจับมือทำโมเดลลิงก์กับเพื่อนในวงการด้วยกัน วินซ์เคยบอกฉันว่าพีโรสไม่จำเป็นต้องมาดูแลเขาเองก็ได้ แต่ก็มาเพราะสนิทกับแม่เขามาก อีกอย่างพีโรสเป็นคนชวนให้วินซ์เข้าสังกัดตัวเอง เธอจึงรู้สึกทำให้เธอได้ดูแลวินซ์เองมันจะดีที่สุด จะมีบางครั้งบางคราวที่เธอมีงานอื่นแทรกเท่านั้นถึงจะให้คนอื่นมาช่วยดูแลวินซ์แทน

"สวัสดีคะน้องเอลิน" พีโรสทัก ก่อนจะชะโงกหน้าเข้าไปในห้อง "หนูทำอาหารหรรระคะ"

"ใช่คะ คิดว่าพี่กับวินซ์ก็น่าจะหิว" ฉันตอบยิ้มๆ

"น่ารักที่สุด บุญปากของพี่เหลือเกินที่ได้กินข้าวฝีมือน้องเอลิน" พีโรสชมเปาะ ส่งสายตาเอ็นดูสุดหัวใจมาให้ฉัน

"เข้ามาในห้องก่อนดีกว่าคะ" ฉันช่วยพีโรสถือของ โดยที่เธอก็ยอมให้ฉันช่วยแต่โดยดี ของในมือเธอตอนนี้เยอะมากนะ

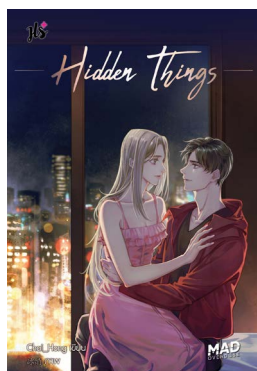
"ร้อนมากเลยวินซ์ พี่ชั่วนั่งตั้งหลายรอบกว่าจะได้ที่จอด" พีโรสบ่นเธอนั่งลงข้างๆ วินซ์ ฉันเลยล้างมือแล้วไปจัดการตากข้าวให้เธอ เธอก็รีบขอบคุณฉันใหญ่เลย "น้องเอลินยิ่งโตยิ่งสวยจริงๆ นะ ไม่สนใจที่พี่ชวนจริงๆ เหรอคะ"

ฉันยิ้มบางๆ พร้อมกับส่ายหน้า พีโรสเคยชวนฉันเข้าวงการหลายครั้ง โดยบอกว่าจะปั้นให้ดังเท่ากับวินซ์เลย พีโรสไม่ได้คิดจะให้ฉันเข้าวงการโมเดลหรือก ฉันตัวเล็กเกินไป สูงแค่หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรเท่านั้นเอง เธออยากให้ฉันมุ่งไปทางสายการแสดง เธอว่าใบหน้าฉันเด่น ขึ้นกล้องแน่นอน ทว่าไม่ว่าเธอจะชวนกี่ครั้ง ฉันก็ส่ายหน้า

วินซ์เองก็... "ไม่ต้องชวนเลย ไม่ต้องให้ยัยนี้ไปเป็นคนเด่นคนดัง หรือมีคนมารู้จักเยอะๆ เอลินเป็นยังไง ผมงับพี่เห็นก็พอแล้ว"

ใช่...เขาตบตบด้วยเสียงตุ๋นอย่างนี้ทุกที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624737.html>